

—Хайде да—слѣземъ! пришепнахъ азъ на Лукыана:—
менѣ ми стана тежко.

—Да идемъ. Той сега много време ще ся моли....
Прощавай отче! Ный ще слѣзимъ долу!

Нъ Антимъ на не слушаше.

Ный изобиколихме канары тѣ, посрѣдъ кои то живѣше пустинникъ тѣ, и зехме полека да ся спускаме на долу. Подиръ няколко минуты чуваме някой тича подирѣ ны, и пакъ видѣхме Антима.

—Простете ма, пріятели, ако някъкъ ви наскърбихъ!—продума той полегычка, зашто то бѣше уморенъ, и ны ся поклони до земя тж. Лукыанъ му отговори съ сжщій поклонъ, и старецъ тѣ тосъ—часть ся вртѣща назадь къмъ келія тж си.

—Моли ся за насъ, отче!—извика подирѣ му Лукыанъ.

—Ще ся моля, ще ся моля! Да даде Господь да идете въ царство небесно!—отговори Антимъ безъ да ся обърне къмъ насъ и, като пѣше съ высокъ гласъ пѣсни тѣ за умрѣли, скры ся между канары тѣ. Много време ся чуваше юще въ въздухъ тѣ растрепераный му гласъ, послѣ престана.

Азъ мълчахъ. Сподирникъ тѣ ми сжщо. Впечатлѣніе то бѣше припѣлнено.... И тжй мълчешкомъ ся дотѣтрузихме ный, по сжщж тж тяснж пжтекж, къмъ мънастырь тѣ. Лукыанъ, за растуха, когато вървехме изъ пжтекж тж, бутна въ пропасть тж, единъ нависналъ надъ нея камькъ, и той забуче, заподскача като трошеше транакъ тѣ и дребны тѣ камъне, кои му ся срѣщахж.

—Ехъ да ся не види, а пѣкъ че (пищи ли, искушеніе! продума калугеръ тѣ, и ся услуваше.

—Да, пищи, ни на дѣждъ, ни на вѣтъръ, продумахъ азъ.

—Види ся, на васъ ви направихж впечатлѣніе на-